

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 227/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť B., a. s., B., zastúpenej advokátkou JUDr. E. G., B., ktorou namietala porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cbi 4/2004, za účasti Krajského súdu v Košiciach, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B., a. s., **o d m i e t a** pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2005 doručená sťažnosť B., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cbi 4/2004.

Sťažovateľka uviedla, že 23. januára 2004 (zo spisu vyplýva, že 28. januára 2004) podala krajskému súdu návrh na vylúčenie veci (osobného automobilu) z konkurznej podstaty a návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Sťažovateľka v sťažnosti opísala ďalší priebeh konania takto:

„Dňa 18. 02. 2004 súd uznesením zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 02. 02. 2005 súd vyzval sťažovateľa, aby oznámil hodnotu vozidla pre účely vyrubenia súdneho poplatku.

Dňa 15. 02. 2005 sťažovateľ oznámil súdu hodnotu vozidla.

Dňa 02. 05. 2005 zaslal sťažovateľ predsedovi súdu sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní.

Dňa 10. 05. 2005 súd zaslal vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 26. 05. 2005 predseda súdu vo svojej odpovedi na sťažnosť zo dňa 02. 05. 2005 sťažovateľovi oznámil, že v konaní neboli zistené subjektívne zapríčinené prieťahy v tomto spore a súčasne, že predpokladaný termín pojednávania bude v II. polroku 2006. (...)

Po podaní návrhu súd konal primerane rýchlo, i keď sťažovateľov návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Po zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia súd vo veci začal vykonávať úkony smerujúce k vyrubeniu súdneho poplatku až po uplynutí viac ako jedného roka. K odstráneniu prieťahov však podľa oznámenia súdu dôjde až v II. polroku 2006, kedy však bude vytýčené iba prvé pojednávanie, pričom nie je vôbec isté, kedy bude konanie právoplatne skončené. Súd teda avizoval prieťahy trvajúce viac ako 2,5 roka. Tieto prieťahy pritom sťažovateľ nezavinil ani čiastočne.“

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa podaním z 2. mája 2005 adresovaným predsedovi krajského súdu sťažovala na prieťahy v predmetnom súdnom konaní. Krajský súd v odpovedi z 26. mája 2005 na jej sťažnosť uviedol, že:

„neboli zistené subjektívne zapríčinené prieťahy v tomto spore. Z obsahu spisu i z vyjadrenia zákonného sudcu vyplýva, že po zamietnutí návrhu 18. 2. 2004 súd vyzval odporcu na vyjadrenie k veci dňa 31. 3. 2004, na ktoré bolo reagované stanoviskom

doručeným 27. 4. 2004. Na základe výzvy súdu zo dňa 2. 2. 2005 adresované navrhovateľovi (oznámenie ceny vylučovanej veci) súd vyzval žalobcu dňa 10. 5. 2005 na zaplatenie súdneho poplatku. Uvedené úkony súdu nenasvedčujú tvrdeným prietahom v súdnom konaní. Oznámenie o predpokladanom termíne pojednávania v II. polroku 2006 bolo podané v zmysle § 372k) ods. 1 O. s. p. a je len orientačné. Predpokladaný termín bol oznámený vzhľadom na počet a skladbu sporov u príslušného zákonného sudcu, ktorý má aj výrazne staršie spory a značný počet sporov v pridelených agendách (okolo 700 sporov). Tieto skutočnosti v podstate limitujú sudcu z hľadiska včasnosti úkonov.“

Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd rozhodol, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn 2 Cbi 4/2004 bolo porušené jej označené základné právo, a súčasne navrhla, aby ústavný súd prikázal porušovateľovi jej základného práva konať v tejto veci bez zbytočných prietahov, priznal jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk a úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá jej zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania [porovnaj § 120 ods. 1 a 4 Občianskeho súdneho poriadku (napr. IV. ÚS 147/04)].

Predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľky na ochranu pred postupom krajského súdu, ktorým boli podľa nej spôsobené zbytočné prieťahy a bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v incidenčnom spore.

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou, jej prílohami a súvisiacim spisom krajského súdu dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená.

Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza z analýzy doterajšieho priebehu konania pred prvostupňovým súdom, ktoré začalo 28. januára 2004, teda doručením návrhu krajskému súdu.

Ďalší priebeh konania bol nasledovný:

- 29. januára 2004 krajský súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku 500 Sk za návrh na vydanie predbežného opatrenia a 1 000 Sk za návrh na vylúčenie veci z konkurznej podstaty (sťažovateľka tak urobila 9. februára 2004),

- 18. februára 2004 krajský súd uznesením č. k. 2 Cbi 4/04-23 návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol,

- 31. marca 2004 krajský súd uložil odporcovi, aby sa v lehote 20 dní písomne vyjadril k žalobnému návrhu sťažovateľky (odporca sa vyjadril podaním z 23. apríla 2004),

- 2. februára 2005 krajský súd vyzval sťažovateľku, aby oznámila „*cenu vylučovanej veci*“ (sťažovateľka tak urobila podaním doručeným krajskému súdu 17. februára 2005),

- 31. marca 2005 krajský súd oznámil účastníkom konania, že predpokladaný termín pojednávania je v II. polroku 2006,

- 10. mája 2005 krajský súd vyzval sťažovateľku na doplatenie súdneho poplatku v sume 6 675 Sk (podľa „*záznamu o zložení*“ sťažovateľka tak urobila 18. mája 2005),

- 3. júna 2005 krajský súd vyzval odporcu, aby sa v 30-dňovej lehote „*písomne vyjadril k veci*“ (odporca tak urobil 11. júla 2005).

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáchoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Z tohto právneho názoru vychádzal ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti. Na základe toho ústavný súd zistil, že konanie na krajskom súde prebieha od 28. januára 2004, pričom sťažnosť pre porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bola ústavnému súdu doručená 19. augusta 2005. Ústavný súd je toho názoru, že dĺžka predmetného súdneho sporu v okolnostiach prípadu nie je takej povahy, aby bolo

možné v danej veci vysloviť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prietáh v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Cbi 4/2004 nebol nečinný, vykonal viacero úkonov bližšie špecifikovaných vyššie okrem obdobia od 27. apríla 2004, keď mu bolo doručené vyjadrenie odporcu, do 2. februára 2005, keď krajský súd vyzval sťažovateľku na oznámenie „ceny vylučovanej veci“. Aj napriek tomuto viac než 9 mesiacov trvajúcemu obdobiu pasivity krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd s poukazom na dosiaľ uvedené zastáva názor, že prietahy v jeho doterajšom postupe nedosahujú takú intenzitu, že by ich bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že samotná sťažovateľka nesplnením svojej povinnosti zaplatiť v kolkoch súdny poplatok už pri podaní návrhu napriek svojmu zastúpeniu v namietanom konaní advokátom, resp. splnením tejto vecnej podmienky konania až na výzvu súdu sama čiastočne prispela k predĺženiu namietaného konania (napr. II. ÚS 40/05).

V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd odvoláva aj na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov samo osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Z týchto dôvodov ústavný súd nepovažoval ani postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cbi 4/2004 za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť je dôvodom, ktorý nie je možné odstrániť, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2005